

СУКОБ НАДЛЕЖНОСТИ

Забрана двоструког укидања односи се на мериторне одлуке којима је одлучено о захтевима странака стављеним у поступку, а не на процесна решења којима се правноснажно окончава поступак.

Из образложења:

„Решењем Привредног суда у Зајечару П 57/20 од 6.7.2020. године, одбачена је тужба у овој правној ствари. Привредни апелациони суд је првостепено решење укинуо решењем Пж 3448/20 од 30.9.2020. године и предмет вратио првостепеном суду на даље поступање. У поновљеном поступку првостепени суд је решењем П 102/20 од 23.12.2020. године, наложио адвокату да достави уредно и пуноважно пуномоћје за тужиоца, али како адвокат није поступио по налогу, исти суд је донео решење П 102/20 од 26.1.2021. године, којим је поново одбацио тужбу.

Привредни апелациони суд је решењем Пж 907/21 од 24.11.2021. године, поново укинуо решење првостепеног суда.

Привредни суд у Зајечару је изазвао сукоб надлежности и уз пропратни акт П 186/21 од 21.12.2021. године, тражио да Врховни касациони суд реши настали сукоб надлежности и утврди стварну надлежност суда за поступање у овом поступку. При томе је Привредни суд у Зајечару био на становишту да је Привредни апелациони суд, противно забрани двоструког укидања решења у парничном поступку из члана 387. став 3. у вези са чланом 402. ЗПП, извршио двоструко укидање првостепене одлуке којом је окончан парнични поступак, тако што је одлуку поново укинуо.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, Врховни касациони суд је на основу члана 22. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), утврдио да је за поступање у овом поступку стварно надлежан Привредни суд у Зајечару.

Одредбом члана 387. став 3. ЗПП, прописано је да у случају да је првостепена пресуда већ једанпут била укинута, другостепени суд не може да укине пресуду и упуту предмет првостепеном суду на поновно суђење.

Имајући у виду да одредба из члана 387. став 3. ЗПП, не прописује изричиту забрану двоструког укидања решења у парничном и ванпарничном поступку, Врховни касациони суд је у својим одлукама исказао став да члан 402. ЗПП не искључује примену члана 387. став 3. ЗПП, а што је и закључак са седнице Грађанског одељења Врховног касационог суда од 12.11.2019. године. Према овом закључку, забрана двоструког укидања из члана 387. став 3. ЗПП, односи се и на решења којима се поступак правноснажно окончава у парничном и ванпарничном поступку, на решења о трошковима поступка садржаних у првостепеним пресудама и на посебна решења којима је одлучено о трошковима поступка. Из закључка произлази да се забрана двоструког укидања односи на мериторне одлуке којима је одлучено о захтевима странака стављеним у поступку, а не на процесна решења којима се правоснажно окончава поступак. У конкретном случају, поступак није окончан правноснажношћу судске одлуке којом је одлучено о свим захтевима странака, због чега је за поступање у овој правној ствари, стварно надлежан Привредни суд у Зајечару, а не Привредни апелациони суд у Београду.

На основу члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци решења.“

(Сентенца из решења Врховног касационог суда Р1 877/2021 од 20.1.2022. године, утврђена на седници Грађанског одељења од 5.7.2022. године)